XCI. ***Salices novae Africanae*.**

Von Ad. Toepffer.

(Originaldiagnosen.)

Inter *Salices* ab Herbario regio berolinensi mihi benevolenter communicatas, *S. Safsaf* var. *hirta* Andss. denominatas, duas formas inveni, quae mihi species novae essere videntur; ambae a *S. Safsaf* foliis primo dense hirsutis et etiam capsulis hirsutis differunt et inter se staminibus 4 et multis.

1. ***Salix Schweinfurthii*** nov. spec.

Rami annotini validi, sordide rubri, novelli griseo-hirsuti; folia (juniora) petiolata (petiolus ad 5 mm longus) ex ovata basi acuminata, 3—6 cm longa, subtus medium 2 cm lata integra vel minute et remote serrata, ambis paginis pilis sat longis sericeis initio dense tectis, demum glabrescentia; folia adulta (e surculis solo nota) 12—16 cm longa, longe acuminata, 2.5—3 cm lata, vel alia obtusa aut emarginata, 8—10 cm longa, 3.5—4 cm lata, obsolete vel regulariter glanduloso-serrata, concoloria, subtus glabra vel pilis sparsis sub lente leviter hirsuta; costa valida, ante apicem evanescens, ca. 20 nervos angulis 40 ad 60° abeuntibus subtus leviter prominentibus emittens; stipulae late semicordatae vel reniformes, glanduloso-dentatae; amenta ♂ breviter petiolata (petiolus 0.5 ad 1 cm longus foliis 2—4 caulibus multo minoribus instructus) valida, 4—8 cm longa, 1 cm crassa, hirsutiae crispa valde evidenter; axis dense albo-hirsuta; squamae pallidae, ovatae acutae, paginis dense crispo-hirsutae, stamina 4, filamentis longis basi connatis et infera parte crispo hirsutis; amenta ♀ longius petiolata (petiolus ad 5 cm longus, foliis parvis 5—7 instructus) 4—7 cm longa, laxiflora; axis et squama ut in mare; ovaria petiolata (petiolus nectario interno semiamplectenti terties longior) rotundo-ovata, crassa, pilis longis leviter crispis persistentibus dense tecta; stylus obsoletus, stigmata crassa bifida.

Nubia: Schweinfurth, iter centrali-Africanum no. 511 in regione Berber et Chartum, ad 6. Cataract., 28. X. 1868, ♂ et ♀, id. no. 879, ad Chartum, 15. XII. 68 surculi.

Icon. photogr. in Toepffer, *Salicetum exsicc.* no. 390—392.

Illustrissimo eruditori Florae Africae orient., doctissimo archaeologo Professore Dr. G. Schweinfurth, beato inventori hujus speciei, grato animo dedico.

2. ***Salix nilicola*** (Ehrenberg in sched. herb. mus. berol.).

Rami validi, rubri, ramuli novelli olivaceo-fusci, tenuiter hirsuti; folia petiolata (petiolus 0.5—1 cm longus) ovato-lanceolata, dentata (glandulis minimis) laete viridia, concoloria, primo albo-hirsuta mox ± glabrescentia; costa ambis paginis elevata, subtus flavida, nervi ca. 10 angulis ca. 60° abeuntes leviter arcuati margine vix confluentes

emittens, nervi ut reticulum ambis paginis leviter elevati; stipulae late semicordatae, nervatae, glanduloso-dentatae; amenta ♂ breve petiolata (petiolus foliis 3—4 obovato-lanceolatis, obtusiusculis, ad 2 cm longis instructus) 5—7 cm longa, ad 0,8 cm crassa; squamae ovatae acutae, crispo-villosae; stamina numerosa (ad 25), filamenta squamis duplo longiora vel breviora, infera parte dense crispo-villosa; amenta ♀ breviora, 3 cm longa, 1,5 cm crassa; ovaria petiolata (petiolus nectarium internum terties superans) ovata acuta, primo crispo-hirsuta mox glabrescentia, demum glabrata; stylus obsoletus; stigmata crassa.

Aegyptus superior: G. Ehrenberg, Ibrim (Ebrim) in Nilo prope littus no. 211 ♂ ♀, id. no. 196 ad Dongula ♂ ♀; item Schimper, Iter abyssinicum (1854) no. 106 am Takare-Strand, 3000' 14. IX. 54.

Icon. fotogr. Toepffer, Salicetum exsiccatum no. 385.

Monstr. **julifurca** Toepff.: juli ♂ apice furcati vel 3—6-partiti.

G. Ehrenberg, Aegypt. super, Ebrim (Ibrim) in Nilo prope littus (no. 211).

Icon. fotogr. in Toepffer, Salicet. exsicc. no. 386.

XCII. Eine neue *Agave*. *Agave Vilmoriniana* Berger, nov. spec.

(Originaldiagnose.)

Rosula ca. 25 foliata, laxa, folia erecta sed mox recurvata et patentia, carnosa mollia viridia vel glauca vel caesia laevia anguste lineari-lanceolata longe et sensim acuminata, supra usque primum tertium planoconvexa superne canaliculata marginibus integerrimis cartilagineis incurvis subundulatis, subtus convexa; spina terminalis 3—4 cm longa subulata gracilis lateraliter compressa ± usque medium anguste sulcata et secus margines per ca. 3—4 cm decurrens.

Ex Mexico, el. Diguët in Hort. Bot. Parisiens, introduxit.

Species singularis, habitu fere *Beschneriarum*, ut videtur *A. Ellemectianae* affinis, sed flores adhuc ignoti.

Ich nenne die Art zu Ehren des Herrn Maurice L. de Vilmorin.

XCIII. Une nouvelle *Melothria* de l'Erythrée,

par A. Cogniaux.

(Originaldiagnose.)

Melothria Gilgiana Cogn., nov. spec.

Dioica; foliis breviter petiolatis, rigidiusculis, ambitu ovato-oblongis, supra brevissime subsparsaeque setuloso-scabris, subtus dense tomentosis, profunde 5-lobatis, lobis obtusiusculis et breviter mucronatis, margine integerrimis vel vix perspicue undulato-denticulatis, terminali elongato